

Arrest

nr. 187 610 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2005 diende verzoeker, die verklaarde op 17 november 2005 het Rijk te zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 maart 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 22 augustus 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Op 31 juli 2007 trad verzoeker in het huwelijk met A.S., een Belgisch onderdaan.

1.5. Verzoeker diende op 18 september 2007, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. Bij arrest nr. 197.767 van 13 november 2009 verwierp de Raad van State het beroep dat door verzoeker was ingesteld tegen de beslissing van 22 augustus 2006.

1.7. Bij vonnis van 10 mei 2010 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Brugge de echtscheiding uit tussen verzoeker en A.S.

1.8. Verzoeker trad op 28 februari 2012 te Tripoli in het huwelijk met mevrouw G.M., een Libanees onderdaan.

1.9. Op 2 mei 2012 diende G.M., teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, bij de Belgische ambassade te Beiroet een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.10. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 10 juni 2013 werd het huwelijk van verzoeker met A.S. nietig verklaard. Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep.

1.11. Het hof van beroep te Gent verwierp bij arrest van 10 december 2015 het beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij het huwelijk van verzoeker met A.S. nietig werd verklaard.

1.12. Op 2 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 december 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer [C.M.] [...] te Syrië (Arabische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 21 januari 2017

Zijn minderjarige kinderen [C.F.E.] [...] en [C.N.E.][...] nationaliteit Syrië volgen zijn administratieve situatie

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging, of voor erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het erkennen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of sociale en culturele banden met zijn land van herkomst.

Artikel 74/20 §3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf werd ingetrokken conform Artikel 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 een bevel het grondgebied te verlaten.

Betrokkene kwam op 17.11.2005 aan in België, in het bezit van een identiteitskaart en verklaarde zich op 18/11/2005 vluchteling. De asielaanvraag werd door Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen negatief afgesloten op 22.08.2006.

Betrokkene trad op 31.07.2007 te Brugge in het huwelijk met een Belgische onderdane [S.A.] [...]. Hij legde tevens een paspoort voor. Op 18.09.2007 diende hij, in functie van zijn echtgenote een aanvraag tot vestiging in. In afwachting van een beslissing werd hij diezelfde dag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 17.02.2008. Vervolgens werd hij op 19.02.2008 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 19.02.2013. Op 03.10.2009 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 19.09.2014. Op 20.01.2010 werd hij in het bezit gesteld van een F+ kaart, momenteel geldig tot 09.12.2019. Na het verkrijgen van zijn F+ kaart scheidde hij uit de echt met zijn Belgische echtgenote op 10.05.2010 (overgeschreven op 30.12.2010) en trad hij op 28.02.2012 opnieuw in het huwelijk te Libanon met Libanese onderdane [M.G.][...] In tussentijd werd op 26.08.2010 eveneens een onderzoek schijnhuwelijk opgestart naar zijn eerste huwelijk.

Op 14.05.2013 verkreeg de nieuwe echtgenote een akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken tot afgifte van visum gezinshereniging op basis van art 10 van de vreemdelingenwet. Op 01.06.2013 kwam ze aan in België. Zij beviel op 04.03.2014 en 28.05.2015 van een dochter. De echtgenote is in het bezit van een tijdelijke verblijfskaart (A-kaart) De 2 kinderen zijn thans in het bezit van een KIDS-ID met als geldigheidsduur 20.06.2018.

Op 10.12.2015 heeft het Hof van beroep te Gent (ref 2013 /AR/ 2068) het vonnis van 10.06.2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent (ref 12/3275/A) bevestigd en heeft zo het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr [S.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in registers van Burgerlijke Stand op 16.04.16. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien door het vonnis het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk, en dus het verblijfsrecht, nooit bestaan.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. In het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 19.08.2016 gevraagd alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten - op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 en 74/13 van de wet van 15.12.1980. Op 05.09.2016 werden de instructies door betrokkene betekend en op 07.09.2016 werden de volgende stukken aangebracht:

Voorgelegde administratieve documenten:

-De geboorteaktes van zijn in België geboren kinderen, de huwelijksakte met zijn Libanese echtgenote deze documenten bewijzen dat betrokkene gehuwd is en twee kinderen in België heeft wat hier niet in vraag wordt getrokken.

-De Libanese geboorteakte van de betrokkene . Dit bewijst dat betrokkene zijn 'roots' heeft in Libanon, ondanks zijn Syrische nationaliteit. In zijn asielaanvraag dd. 18.11.05 verklaarde betrokkene steeds in Libanon te hebben geleefd en een Libanese moeder te hebben. Dit element wordt hier niet in vraag getrokken.

-Verzaking aanvraag naturalisatie door de betrokkene op 29.10.13, dit document vormt een bewijs dat betrokkene verzaakte aan zijn naturalisatieaanvraag teneinde de Belgische nationaliteit te verwerven, dit element wordt hier verder niet in vraag getrokken.

-Een verlopen Syrisch paspoort van de betrokkene en de geldige Syrische paspoorten van zijn beide kinderen, en een nationaliteitsattest Syrië dd 14.03.07 voor de betrokkene, deze documenten tonen de Syrische nationaliteit aan, die niet ter discussie staat en ook een geringe meerwaarde biedt in het kader van het onderzoek van het behoud van het verblijfsrecht.

Voorgelegde documenten m.b.t. de integratie van hemzelf en zijn kinderen:

- attest onthaalbureau inburgering West Vlaanderen 'NI als tweede taal A1, doelen maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie
- attest niveaubepaling centrum basiseducatie Brugge niveau A2 voor de betrokkene
- inschrijving oudste kind net ingestapt in de instapklas van de kleuterschool Sint Leo Sint Pieters Hemelsdaele vanaf 07.11.2016
- 08.09.2016: attest gezinsbegeleidster Centrum voor kinderzorg en gezinsondersteuning Sint Clara te Brugge dat gezin in begeleiding is bij hun centrum van 17.12.14 tot 12.11.16.
- abonnement NMBS + de lijn van 27.02.07-26.02.08 voor betrokkene
- huurovereenkomst sociale huisvestingsmaatschappij voor pand [...] te Brugge
- beëindiging hospitalisatieverzekering bij de Christelijke Mutualiteit op 04.02.2016

De documenten Inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Deze documenten duiden er bijgevolg eerder op dat betrokkene het gebruikelijk parcours volgde maar tonen niet de reële integratie aan van de betrokkene in de Belgische samenleving.

In tegenstelling tot zijn echtgenote heeft de betrokkene geen uittreksel van een blanco strafregister kunnen voorleggen. Dit omdat de betrokkene op 02.06.2014 door de Correctionele Rechtbank van West-Vlaanderen, afdeling Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met 5 jaar uitstel) en de ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art 31 strafwetboek voor 5 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd in gezinsverband alsook aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige.

Het document van de kleuterschool dat de inschrijving van de oudste dochter in het instapklasje attesteert getuigt van het volgen van een gebruikelijk opvoedingstraject door het gezin. Gezien het kind en haar jongere zus nog niet schoolplichtig zijn, en gezien zij maar sinds 7 november in het instapklasje zit is het beëindigen van haar sc[h]olarisatie niet van die aard dat het hoger belang van het kind geschaad wordt. Het attest van het centrum voor gezinsondersteuning toont aan dat het gezin de begeleiding heeft kunnen afronden.

De stukken zoals het abonnement voor het openbaar vervoer, de huurovereenkomst, en hospitalisatie verzekeren betreffen tenslotte standaard documenten die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er persoonlijk voordeel bij zich in het bezit te stellen van transportmiddelen, huisvesting, verschillende verzekeringen etc.

Voorgelegde documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling:

- attest OCMW Brugge: vrouw krijgt geen financiële of materiële steun van het OCMW
- uitnodiging om op mijnheer te stemmen voor uitzendkracht van het jaar 2008 regio West Vlaanderen
- attest tewerkstelling mijnheer sinds 01.03.2010 voor Belgosuc NV, voltijds
- attest deelname groepsverzekering van de werkgever
- loonbrieven van betrokkene
- getuigenis [L.M.], collega van betrokkene. Zij stelt dat mijnheer goed ingeburgerd is en aangename collega is. Deze getuigenis was niet vergezeld van identiteitskaart en was niet gedateerd. Als een gevolg kan niet ze dus niet op authenticiteit en waarachtigheid worden getoetst.
- getuigenis [N.D.S.] en [J.V.D.B.] [...] over de betrokkene, zij stellen beiden de betrokkene goed te kennen en dat hij een goede werker is. Deze getuigenissen zijn niet gedateerd, zijn in hetzelfde handschrift opgesteld en beide getuigen geven een verkeerd adres op voor mijnheer. Wel zijn deze getuigenissen vergezeld van de identiteitskaarten van [N.D.S.], [J.V.D.B.] en [M.D.V.B.] van wie verder geen getuigenis voorligt.
- Attest dat werkgever tevreden is over de prestaties van betrokkene.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat betrokkene werkwilgig is en actief is en geapprecieerd wordt op de arbeidsmarkt. Echter moet worden opgemerkt dat de betrokkene uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt dankzij de door hem gepleegde fraude. Als familielid van een Belg was hij vrijgesteld van de verplichting voor niet EU onderdanen om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. Door het arrest staat vast dat hij nooit een familielid van een Belg geweest is. Als een gevolg is zijn tewerkstelling en socio-economische integratie een direct gevolg van de fraude en kan dus niet weerhouden worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Thans het verblijfsrecht behouden omwille van een aangetoonde economische integratie die enkel kon plaatsvinden door fraude en door de Belgische autoriteiten te misleiden is de zaken op zijn kop zetten. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt zodoende aan de basis van mogelijk in te roepen schade.

Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de leeftijd (37 jaar) en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Het spreekt tenslotte voor zich dat de veroordeling dd. 02.06.2014 tot een voorwaardelijke gevangenisstraf en ontzetting uit bepaalde rechten verre van positief is om zijn sociale en culturele integratie in België te staven, ondanks de overige aangehaalde integratiebewijzen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De relatief jonge leeftijd van 37 jaar staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo heel lang in België gevestigd (begin 2006), waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn socio-economische verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene legde weinig tot geen documenten voor die de zijn familiale, culturele en sociale bindingen met zijn land van herkomst kunnen duiden, dus werd niet aangetoond dat een terugkeer en re-integratie ter plaatse onmogelijk zijn. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden kan gesteld worden dat die behouden blijven gelet op het feit dat ook zijn echtgenote (beslissing dienst vreemdelingenzaken van 02.12.2016) en kinderen het verblijfsrecht verliezen blijft de gezinscel behouden. De (zeer) jonge leeftijd van de kinderen zal een terugkeer evenmin bemoeilijken. Betreffende zijn medische toestand werd geen enkel document voorgelegd, gelet dat betrokkene werkt als arbeider -en hierbij fysieke arbeid verricht in een ploegensysteem- en er verder niets wordt voorgelegd kan er verondersteld worden dat medische elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat.

Art 7,3° van de wet van 15.12.1980: Wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 02.06.2014 werd de betrokkene veroordeeld tot een straf van 18 maanden (met uitstel van 5 jaar) en ontzetting voor 5 jaar uit bepaalde rechten voorzien bij art 31 strafwetboek en dit wegens opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd in gezinsverband alsook aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dus dat de betrokkene zich niet schikt naar de Belgische waarden en normen en dat een bevel om het grondgebied te verlaten zich opdringt."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), van de artikelen 10, 11 en 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van

al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, P.M.,1993,43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.,1991,737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281,4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat hij valt onder de voorwaarden van art. 74/20 ter van de Wet van 15 december 1980. [...]

Verzoekende partij maakt duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

Verzoekende partij merkt op dat in het arrest van 10.12.2015 van het Hof van Beroep Gent, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, rekening wordt gehouden met zijn "begin van schuldinzicht, de duurzame relatie, zijn inspanningen tot integratie en zijn blanco-strafregister". Om die redenen heeft de correctionele kamer van het Hof hem de "gunst van uitstel" van de uitspraak van de hoofdveroordeling voor de termijn van vijf jaar verleend, om zijn "toekomst niet al te zeer te hypothekeren". Deze "gunstmaatregel" staat volgens verzoekende partij echter volledig haaks op de bestreden beslissing, aangezien de intrekking van zijn verblijfsrecht zijn privé- en professionele toekomstplannen onherroepelijk zal hypothekeren en er derhalve van enige "opschorting" en, bijgevolg, "tweede kans", geen sprake is. De bestreden beslissing is dan ook "geenszins draagkrachtig", en valt geenszins te rijmen met het vonnis van de correctionele rechtbank en de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot het vonnis van de correctionele rechtbank, geen rekening gehouden met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, gelet op zijn schuldinzicht, zijn duurzame relatie, zijn inspanningen tot integratie en zijn blanco strafregister.

Verzoekende partij wijst er verder op dat zowel in het vonnis van de correctionele rechtbank als in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend dat zij een duurzame relatie heeft met zijn Libanese echtgenote. Dit blijkt ook uit het samenwoonstverslag. Verzoekende partij legde ook aan de Gemeente en de Dienst Vreemdelingenzaken bewijzen voor om zijn integratie en duurzame relatie te staven.

Verzoekende partij heeft vervolgens na het huwelijk met Mevrouw [S.] een aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie (c.q. Belgisch onderdaan) kunnen indienen. Verzoekende partij verwierf een verblijfsrecht op basis van artikel 40bis, § 2, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie.

De bestreden beslissing stelt dat het met fraude behept document, zijnde de huwelijksakte, gebruikt dat van doorslaggevend belang was voor de erkenning van haar verblijfsrecht. De vaststelling dat in casu de "fraude gepleegd voor het afleggen van een verklaring van huwelijk (, ..) dus aan de oorsprong [ligt] van het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in het Rijk" en dat het "verblijfsrecht [...] het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document" is dan ook onjuist.

Mijn verzoeker heeft de Syrische nationaliteit. Gelet op het conflict in zijn land van herkomst zou hij aanspraak kunnen maken op minstens subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd in het recentste rapport van het UNHCR :

[...]

Het gehele betoog van verzoekende partij omtrent het verkrijgen van een uitstel van uitvoering van de hoofdgevangenisstraf waarbij de volgende elementen in acht werden genomen: de duurzame samenwoning en huwelijk met zijn Libanese partner, zijn integratie, vaste tewerkstelling en zijn blanco-straftblad - neemt weg dat de veroordeling ondervangen wordt door andere argumenten die moeten afgewogen worden.

In het kader van zijn discretionaire bevoegdheid zoals voorzien in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde er voor gekozen om, nadat hij rekening heeft gehouden met de gunstmaatregel van de correctionele rechtbank, het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen. Het komt onjuist of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, niettegenstaande de voormelde elementen die hebben geleid tot een uitstel van de uitvoering van de hoofdgevangenisstraf van de veroordeling in de strafrechtelijke procedure naar aanleiding van het huwelijk, in casu toch de beslissing neemt om een einde te stellen aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis" van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Met de voorgelegde stukken van integratie, tewerkstelling, huwelijk, gezin met twee kleine kindjes toont verzoekende partij aan dat gezien de gepleegde fraude, die, bewezen werd geacht door het Hof van Beroep Gent, het alsnog kennelijk onredelijk was om het verblijfsrecht te beëindigen.

Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde de aangehaalde elementen van "schuldinzicht, de duurzame relatie, zijn inspanningen tot integratie en tewerkstelling" niet heeft laten meespelen voor wat betreft de eventuele afgifte van een : bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij meent dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden niet te rijmen valt met de toestand in zijn land en zijn gezinstoestand.

Hij stelt dat zijn integratie en zijn tewerkstelling zonder een verblijfsrecht in nauwe schoenen komen te staan. Verzoeker merkt op dat de gemachtigde zowel wat betreft het beëindigen van het verblijfsrecht (artikel 42septies van de Vreemdelingenwet) als wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt verzoeker kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde ervoor kiest om het verblijfsrecht te beëindigen wanneer dit verblijfsrecht het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document, en, anderzijds, een bevel af te geven terwijl van de relatie met een partner, de tewerkstelling, de gevaarlijke situatie in zijn land en integratie niet wordt in ogenschouw genomen.

Vooreerst is het een schending van art. 8 E.V.R.M. gezien het gezin uit elkaar zal getrokken worden. Mijn verzoeker heeft de Syrische nationaliteit en zijn echtgenote heeft de Libanese nationaliteit. Er zijn, gelet op de moeilijkheden in Syrië en Libanon geen mogelijkheden dat zij zouden opgevangen worden samen in het ene of het andere land. Bovendien is een terugkeer naar Syrië dermate gevaarlijk dat een verblijf aldaar – zelfs al zou het mogelijk zijn – uitgesloten is. Dit wordt bevestigd in het recentste rapport van het UNHCR :

[...]

Verzoekende partij toont aan dat hij een nadeel heeft ondervonden vanwege deze maatregel."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 74/20, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet om verzoekers toelating tot verblijf in te trekken omdat hij deze verkreeg op basis van een schijnhuwelijk en om hem het bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Er wordt tevens toegelicht dat rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte documenten en er wordt uitvoerig verduidelijkt waarom deze stukken geen reden vormen om verzoeker alsnog tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers theoretische beschouwingen omtrent de aard en de draagwijdte van de motiverings-vereiste laten niet toe in voorliggende zaak een schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/20, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.”

In casu blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken dat verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten in functie van zijn huwelijk met een Belgische vrouw en dat dit huwelijk bij arrest van 10 december 2015 van het hof van beroep te Gent werd vernietigd.

Verzoekers betoog dat in het arrest van het hof van beroep te Gent waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en dat werd gewezen door een kamer die optreedt in burgerlijke zaken “*de “gunst van uitstel” van de uitspraak van de hoofdveroordeling voor de termijn van vijf jaar [wordt] verleend, om zijn toestand niet al te zeer te hypothekeren*” mist feitelijke grondslag.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker is om te verwijzen naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 2 juni 2016 kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder in de bestreden beslissing, gelet op het voorliggende uittreksel uit het strafregister, op correcte gronden heeft gemotiveerd dat een veroordeling tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende vijf jaar en ontzetting uit bepaalde rechten gedurende vijf jaar werd uitgesproken. Zo de strafrechter in voormeld vonnis al zou hebben verwezen naar een begin van schuldinzicht bij verzoeker, naar zijn nieuwe relatie, naar zijn inspanningen tot integratie en zijn voorheen blanco strafregister – verzoeker blijft immers in gebreke dit vonnis neer te leggen zodat niet blijkt dat zijn beweringen correct zijn – dan impliceert dit niet dat verweerder, op basis van de voorliggende stukken, geen eigen afweging mag maken bij de beoordeling van de vraag of verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk dient te worden toegelaten en dat zijn standpunt dat dit niet het geval is kennelijk onredelijk is. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen voorhouden dat een strafrechtelijke veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of de persoon met wie hij heeft samengewoond en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige in zijn voordeel diende te worden weerhouden louter omdat een strafrechter redenen

zag om een straf met uitstel toe te staan en verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat uit de strafrechtelijke veroordeling, samen met een aantal andere gegevens, blijkt dat hij zich niet schikt naar de Belgische waarden en normen.

Verzoeker benadrukt dat hij een duurzame relatie heeft met zijn huidige Libanese echtgenote en dat hij stukken aanbracht ter staving van deze relatie, zijn tewerkstelling en zijn integratie in het Rijk, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder de aangebrachte overtuigingsstukken niet correct heeft beoordeeld.

De bewering van verzoeker dat verweerder in de bestreden beslissing heeft vermeld dat *“de ‘fraude gepleegd voor het afleggen van een verklaring van huwelijk (, ..) dus aan de oorsprong [ligt] van het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in het Rijk’ en dat het ‘verblijfsrecht [...] het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document’”* mist feitelijke grondslag. Dit citaat kan niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt wel, op correcte gronden, aangegeven dat het huwelijk zelf tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote werd vernietigd omdat het een schijnhuwelijk was, dat de vernietiging *“ex tunc”* werkt en dat verzoeker dus nooit een verblijfsrecht op basis van dit huwelijk had. Verweerder heeft daarnaast gesteld dat verzoeker *“de Belgische procedures tot gezinshereniging [heeft] misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane”* en dat zijn frauduleuze intentie blijkt uit het arrest van het hof van beroep.

Door voor te houden dat hij, gezien de toestand in Syrië en een rapport van het UNHCR over de situatie in dat land, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus toont verzoeker evenmin aan dat verweerder enige beoordelingsfout maakte. Verweerder heeft zich niet uitgesproken over de mogelijkheid voor verzoeker om een beschermingsstatus te krijgen en de bestreden beslissing verplicht verzoeker ook niet om zich te vestigen in een land of een gebied dat hij onveilig acht.

Verzoeker, die uit het oog verliest dat hij geen blanco strafblad heeft en dat zijn Libanese echtgenote niet langer tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, geeft aan zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder doch toont niet aan dat het standpunt dat door verweerder werd ingenomen kennelijk onredelijk is.

Ook de verwijzing naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet – een bepaling die werd opgeheven – en naar artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – een bepaling die niet werd toegepast en niet toepasselijk is – leidt niet tot het besluit dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden geduoid dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn echtgenote kan hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker zelf aangaf in Libanon te hebben gewoond en dat zijn huidige echtgenote, net zoals zijn moeder, de Libanese nationaliteit heeft. Hij maakt door erop te wijzen dat hij zelf de Syrische nationaliteit heeft en dat er in Libanon niet nader uiteengezette *“moeilijkheden”* zijn niet aannemelijk dat hij geen recht op verblijf meer zou hebben of zou kunnen verwerven in Libanon, het land waar hij opgroeide en waar zijn gezins- en familieleden kunnen verblijven. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing, die met toepassing van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet werd genomen en die vereist is ter bescherming van de openbare orde, een disproportionele inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN,

G. DE BOECK